

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Συζητάμε ένα νομοσχέδιο για πράγματα αυτονόητα.

Το 2005 ο Αμερικανός Συγγραφέας David Foster Wallace μίλησε στην τελετή αποφοίτησης των φοιτητών του Kenyon college.

Η συγκινητική ομιλία του για τη δυσκολία της ενσυναίσθησης, τη σημασία της ισορροπίας στη ζωή αλλά και τη μελαγχολία και τη μοναξιά του ενήλικου βίου είχε τίτλο “Αυτό είναι το νερό”.

Ξεκινούσε με μια διασκεδαστική όσο και διδακτική παραβολή:

Δύο νεαρά ψάρια κολυμπούν και συναντούν ένα μεγαλύτερο ψάρι που κολυπούσε από την αντίθετη κατεύθυνση. Το μεγάλο ψάρι χαιρετάει και τους λέει « καλημέρα παιδιά, πώς είναι το νερό;».

Τα δύο ψάρια συνεχίζουν να κολυμπούν και μετά από λίγο, το ένα γυρίζει στο άλλο και ρωτάει « Τι στο καλό είναι το νερό;».

Οι αυτονόητες αλήθειες είναι οι πιο δύσκολες να δούμε και αν επιλέξουμε να κλείσουμε τα μάτια μας σε αυτές δε φεύγουν επειδή τα κλείσαμε.

Ίσα ίσα, έτσι ίσως να είναι πιο εύκολα να τις δούμε: με κλειστά τα μάτια.

Η διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού αναφέρει «Όταν οι μεγάλοι παίρνουν αποφάσεις που αφορούν τα παιδιά, πρέπει να υπολογίζουν πριν από όλα το συμφέρον των παιδιών. Η Πολιτεία πρέπει να

προστατεύει και να φροντίζει τα παιδιά, αν οι γονείς τους δεν μπορούν να το κάνουν».

Συζητάμε σήμερα, λοιπόν, για τα παιδιά και για το καλό τους.

Όχι για τους γονείς. Συζητάμε για παιδιά που η πολιτεία τα προστατεύει από τους ίδιους τους γονείς, αφαιρώντας από τους τελευταίους την επιμέλεια.

Συζητάμε στην πραγματικότητα ένα νομοσχέδιο διοικητικής φύσεως, που τακτοποιεί ένα άναρχο τοπίο πολλών δεκαετιών. Με την ευκαιρία είναι εδώ η Υπουργός, να κάνω μια παρέμβαση για να προτείνω και κάτι. Ενεργοποιήστε κυρία Υπουργέ μηχανισμό δικαστικής διαμεσολάβησης για την υιοθεσία από εξειδικευμένους στο Οικογενειακό δίκαιο δικαστές. Να σταματήσει η ταλαιπωρία και η καθυστέρηση τόσων συμπολιτών μας, που θέλουν να υιοθετήσουν. Ακόμη αυξήστε τον αριθμό των εισαγγελέων ανηλίκων. Πολλά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και “πνίγονται” με τραγικές συνέπειες.

Θέτει αυστηρούς κανόνες σχετικά με τις οικογένειες, που είναι ικανές να δέχονται ένα παιδί στους κόλπους τους, καταπολεμώντας με αυτό τον τρόπο κυκλώματα που λυμαίνονται αυτούς τους χώρους, εκμεταλλευόμενα συναισθήματα και ανθρώπινες ανάγκες.

Συζητάμε όμως αυτό; Όχι.

Για την ακρίβεια, δε συζητάμε. Κραυγάζουμε και προκαλούμε σύγχυση. Οι μεν με μισαλλοδοξία. Προσπαθούσα να παρακολουθήσω προηγουμένως τον Κο Κατσίκη και δεν τα κατάφερα. Οι δε λύνοντας τα

προβλήματα στάρδην για να κρατούν πολιτικούς όμηρους τους πολίτες και αυτή τη στιγμή υπάρχουν συμπολίτες μας όμηροι του Σύριζα, που δεν λύνει τα προβλήματα με τη μια αλλά λίγο λίγο για να τους κρατάει ομήρους.

Εξηγήσαμε πως η διαδικασία της υιοθεσίας και της αναδοχής είναι δύο διαδικασίες, που πρακτικά αλλά και ουσιαστικά είναι αντίθετες μεταξύ τους;

Πως η υιοθεσία είναι μια διαδικασία που δίνει λύση σε δύο γονείς που δεν μπορούν να κάνουν παιδί γιατί δεν έχουν, ενώ η διαδικασία της αναδοχής είναι μια διαδικασία προστασίας του ίδιου του παιδιού;

Και πως όλη αυτή η διαδικασία πραγματοποιείται μέσω ενός επιστημονικού συμβουλίου, το οποίο και θα αποφασίζει στο τέλος αν ένα ζευγάρι, είτε ομόφυλο είτε όχι, είναι ικανό και πληροί όλες εκείνες τις προδιαγραφές, που απαιτούνται για να ολοκληρωθεί η αναδοχή για κάθε ένα παιδί;

Σήμερα- χωρίς να υπάρχουν επίσημα στοιχεία- υπολογίζεται ότι πάνω από 2000 παιδιά φιλοξενούνται σε ιδρύματα, κρατικά, δημόσια και ιδιωτικά.

Ανά έτος δίνονται για υιοθεσία λίγο πάνω από 200 παιδιά σύμφωνα με τα στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας και ακόμη λιγότερα για αναδοχή.

Στην πραγματικότητα και με το νομοσχέδιο αυτό οι πιθανότητες να δοθεί ένα παιδί για αναδοχή σε ένα ομόφυλο ζευγάρι είναι ελάχιστες. Εξάλλου δεν είναι καν αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι να βρίσκει κάθε παιδί την αγάπη που αξίζει σε μια κατάλληλη οικογένεια.

Ισχυρίζονται κάποιοι « μα δεν είναι έτοιμη η ελληνική κοινωνία».

Μα ήταν έτοιμη πριν από 30 χρόνια όταν ξεκινούσε η διαδικασία αποϊδρυματισμού του ασύλου της Λέρου, και τότε πολλοί μιλούσαν για τους « επικίνδυνους τρελούς» που θα τους αφήσουμε ελεύθερους ?.

Και από πότε τα ανθρώπινα δικαιώματα ενός παιδιού ζυγίζονται με την ετοιμότητα της κοινωνίας;

Ας το δούμε όμως και με αυτούς τους όρους.

Ας το δούμε και με τους όρους του φόβου και των φόβων της κοινωνίας.

Η έρευνα της ακαδημαϊκής βιβλιογραφίας στην επιστήμη της ψυχολογίας δείχνει ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός των γονιών δεν επηρεάζει αρνητικά το παιδί σε μια σειρά κρίσιμων δεικτών για την ανάπτυξή του, όπως η κοινωνική προσαρμογή, το άγχος, η αυτοεκτίμηση, η κατάθλιψη, τα προβλήματα συμπεριφοράς.

Δεν είναι τα ομόφυλα ζευγάρια από τη φύση τους ακατάλληλα να μεγαλώσουν ένα παιδί ή να το φροντίσουν.

Δεν αρκεί όμως από μόνη της η νομοθετική ρύθμιση. Απαιτείται ενίσχυση των δομών του κοινωνικού κράτους και εξειδικευμένων υπηρεσιών ψυχοκοινωνικής παρέμβασης για την πλήρη ενσωμάτωση των παιδιών που μπορούν να δεχθούν οποιαδήποτε διάκριση. Γιατί αυτά τα παιδιά οφείλουμε να τα προστατεύουμε και από το στιγματισμό και από το bullying.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Ζούμε στην εποχή, όπου δυστυχώς λείπει η νηφαλιότητα στη δημόσια συζήτηση, όσον αφορά πολύ σπουδαία κοινωνικά ζητήματα και γι' αυτό έχει μεγάλες ευθύνες σύσσωμο το πολιτικό σύστημα.

Σε μια εποχή, όπου τα κοινωνικά δικαιώματα δέχονται βάνουση καταπάτηση, οφείλουμε όλοι όσοι πιστεύουμε στο μεγαλείο της ανθρώπινης αξιοπρέπειας να ακούσουμε τουλάχιστον τους ειδικούς της επιστήμης, οι οποίοι διδάσκουν ότι οι ομόφυλοι άνθρωποι είναι το ίδιο κατάλληλοι και ικανοί ως γονείς όσοι και οι ετεροφυλόφιλοι. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία από αυτά τα παιδιά έχει αφαιρεθεί η επιμέλεια από ετεροφυλόφιλους γονείς.

Κλείνοντας θα σας πω μια ιστορία που μου διηγήθηκε ο πρόεδρος του Κέντρου Βρεφών Μητέρα.

Η ιστορία ενός παιδιού με μπερδεμένη σεξουαλική ταυτότητα που ούτε ίδρυμα ήθελε να μπλέξει, ούτε οικογένεια βρέθηκε να το αποδεχθεί. Ζούσε στους δρόμους και έπεσε αντικείμενο εκμετάλλευσης από γνωστά κυκλώματα.

Αν το παιδί αυτό είχε δοθεί έστω για αναδοχή, θα είχε μεγαλώσει σε ένα καλύτερο περιβάλλον, θα είχε μορφωθεί, θα είχε μια άλλη διαδρομή στη ζωή του.

Τα παιδιά χρειάζονται μια οικογένεια για να τα προστατεύει και να τα αγαπά.

Αυτή τη μεγάλη αλήθεια που την ξέρει κάθε γονιός αλλά και κάθε ενήλικας, που θέλει αλλά δε μπορεί να τεκνοποιήσει, πρέπει να φωτίσει τον δρόμο της ψήφου μας. Αυτή με οδηγεί να ψηφίσω θετικά.

Σας ευχαριστώ